

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ДУ «ЦЕНТРАЛЬНИЙ МЕТОДИЧНИЙ КАБІНЕТ
З ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ МОЗ УКРАЇНИ»
ДВНЗ «ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ І. Я. ГОРБАЧЕВСЬКОГО МОЗ УКРАЇНИ»

МАТЕРІАЛИ
XIII Всеукраїнської науково-практичної конференції
з міжнародною участю

«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЯКОСТІ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ»
(з дистанційним під'єднанням ВМ(Ф)НЗ України за допомогою
відеоконференц-зв'язку)

12–13 травня 2016 року
м. Тернопіль

У двох томах
ТОМ 2

Тернопіль
ТДМУ
«Укрмедкнига»
2016

Відповідальний за випуск: проф. А. Г. Шульгай

Актуальні питання якості медичної освіти (з дистанційним під'єднанням ВМ(Ф)НЗ України за допомогою відеоконференц-зв'язку) : матеріали XIII Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю (Тернопіль, 12–13 трав. 2016 р.) : у 2 т. / Терноп. держ. мед. ун-т ім. І. Я. Горбачевського. – Тернопіль : ТДМУ, 2016. – Т. 2. – 364 с.

ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖДИСЦИПЛІНАРНОГО НАВЧАННЯ ВИКЛАДАЧІВ ЯК СПОСІБ ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ПІДГОТОВКИ СІМЕЙНИХ ЛІКАРІВ

М. М. Кочуєва, П. І. Потейко, Т. В. Сокол, О. С. Константиновська

Харківська медична академія післядипломної освіти

У системі післядипломної медичної освіти велике значення має кадрове забезпечення освітнього процесу. Педагогічні кадри, що здійснюють підготовку сімейних лікарів, мають базову освіту за основним фахом і не орієнтовані на навчання лікаря для роботи з поєднаною патологією. Проте типовий портрет сучасного дорослого українського пацієнта представлений саме коморбідністю. Це призвело до того, що міждисциплінарне навчання стало вимогою часу.

Найбільш частими складовими коморбідності є серцево-судинні захворювання, що вимагає додаткової підготовки викладачів за фахом «кардіологія». Для вирішення цієї проблеми потрібне безперервне навчання викладачів основам кардіології в об'ємі, який визначається

їх основною спеціальністю. Програми по навчанню повинні включати підготовку по інтерпретації результатів сучасних методів діагностики серцево-судинних захворювань та їх диференціальній діагностиці, знайомство з рекомендаціями по веденню кардіологічних пацієнтів, їх фармакотерапії і можливим лікарським взаємодіям в умовах коморбідності.

Використання в процесі навчання аудиторних занять, дистанційних освітніх технологій (кейсова, Інтернет, телекомунікаційна дистанційна освіта), самостійної роботи дозволить розширити професійні можливості викладача та підвищити рівень післядипломної підготовки сімейного лікаря.

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ МЕДИКО-ПРАВОВОЇ ПІДГОТОВКИ ЛІКАРІВ ТА ПРОВІЗОРІВ У СИСТЕМІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ

В. В. Краснов, Л. Г. Юрковська

Національна медична академія післядипломної освіти імені П. Л. Шупика

Вступ. Активний розвиток приватної медичної практики, запровадження добровільного медичного страхування, практичне використання новітніх досягнень медичної науки, потреби удосконалення управлінської діяльності в галузі охорони здоров'я, а також істотне розширення практики адміністративного та судового оскарження рішень, дій чи бездіяльності як закладів охорони здоров'я, так і окремих медичних працівників (далі – МП) обумовлюють актуальність завдань з удосконалення медико-правової підготовки лікарів та провізорів у системі післядипломної медичної освіти в Україні.

Основна частина. На даний час вітчизняний МП у випадку подання судового позову з приводу його професійної діяльності, порушення дисциплінарного, адміністративного або кримінального провадження щодо нього часто-густо залишається сам на сам зі своїми правовими проблемами. Не завжди можуть допомогти МП юридичні служби, юрисконсульти відповідного закладу охорони здоров'я, де він працевлаштований, оскільки загальна організація правової роботи у закладах охорони здоров'я в Україні перебуває на досить невисокому рівні. [1, с. 67-68]

Для того, щоб МП, не озираючись на можливі правові санкції, виконували свої професійні обов'язки, їм необхідні глибокі знання з права загалом і з питань юридичної відповідальності зокрема [2, с. 367]. На жаль, загальний рівень правової підготовки МП в Україні залишається на досить низькому рівні. Результати опитування МП та інтернів НМАПО імені П. Л. Шупика, проведеного кафедрою педагогіки, психології, медичного та фармацевтичного права, свідчать, що близько 71,5 % респондентів

(n=87 осіб) оцінюють потребу МП у правових знаннях під час здійснення ними професійної медичної діяльності, в особистому житті, побуті як постійну. У той же час, 14,3 % респондентів вважають власний рівень правових знань відсутнім; 50 % - низьким; 28,2 % – базовим; 7,1 % – достатнім; високим – 0 %. Такі результати опитування яскраво засвідчують існуючу сьогодні в Україні проблему недостатньої медико-правової підготовки як лікарів-початківців, так і досвідчених, висококваліфікованих МП. З опитаних респондентів 71,5 % висловили потребу у запровадженні у системі післядипломної медичної освіти регулярних циклів тематичного удосконалення (ТУ) з актуальних питань медичного права.

Висновки. Таким чином, широке запровадження у системі післядипломної медичної освіти циклів ТУ з медичного права для різних категорій МП дасть змогу сформувати їх належні правові компетенції, створить передумови для більш ефективного захисту прав та законних інтересів МП та пацієнтів, підтримає шлях України до Європейського правового співтовариства.

Література

1. Степанов І. О. Теорія та практика правової роботи. Актуальні проблеми її організації в закладах та органах охорони здоров'я / І. О. Степанов // Науково-практичний журнал «Медичне право». – 2016. – № 1 (17). – с. 63-71.

2. Стеценко С. Г. Медичне право України : підруч. для студ. ВНЗ / С. Г. Стеценко [и др.] ; Національна академія прокуратури України, Інститут законодавства Верховної Ради України. - К. : "Правова єдність", всеукраїнська асоціація видавців, 2008. - 507 с.